

Arrest

nr. 218 016 van 8 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij neemt op 13 november 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“aan de Heer, die verklaart te heten
[M.Y.I.] [...]*

Nationaliteit: Wit-Rusland

In voorkomend geval, ALIAS

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Redenen:

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29.06.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend. Betrokkene diende drie keer een asielaanvraag in (2010, in 2012 en in 2013).

TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Met toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende drie keer een asielaanvraag in (in 2010, in 2012 en in 2013). Deze werden telkens door zowel het CGVS als door de RvV verworpen. Na elke weigeringsbeslissing ontving betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door het CGVS en de RvV werd vastgesteld dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en het bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RvV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat hij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RvV de veiligheidstoestand in de mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 26.06.2013 diende betrokkene eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. deze werd onontvankelijk verklaard op 14.10.2013. deze beslissing is op 06.11.2013 aan betrokkene betekend met inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Op 07.08.2015 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. deze werd onontvankelijk verklaard op 13.06.2016. deze beslissing is op 29.06.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Het verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel werden door de RW verworpen op 13.03.2017. op 19.05.2017 diende betrokkene nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. deze werd onontvankelijk verklaard op 07.07.2017. deze beslissing op 08.08.2017 aan betrokkene betekend. Op 18.09.2017 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze beslissing bij de RvV. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Wit-Rusland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procédures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende ;procédures te benaastigen.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265107, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 2178/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk par. 77).

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

VASTHOUDING

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

1.2. Op dezelfde dag neemt de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“aan de Heer, die verklaart te heten

[M.Y.I.] [...]

Nationaliteit: Wit-Rusland

In voorkomend geval, ALIAS

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd.

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2°: een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd wordt

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29.06.2016. verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

*Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)
Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.*

DRIE JAAR

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes drie asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de aanvragen tot regularisatie op grond van humanitaire redenen werden verworpen.

Bovendien werd betrokkene door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging ondanks een inreisverbod van 3 jaar dat hem werd betekend op 06.11.2013, om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. Betrokkene weigert betrokkene nog steeds de verblijfsreglementering te respecteren. Respect voor de verblijfsreglementering is echter een instrument van handhaving van 's land openbare or de. ;

Uit de omstandigheid dat hij de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België; geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000/ nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 2178/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk par. 77).

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

1.3. Op 20 november 2017 dient verzoeker een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Deze vordering wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 195 285 van 21 november 2017.

1.4. Op 23 november 2017 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 24 november 2017 neemt de verwerende partij in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 8 november 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het vierde beschermingsverzoek van verzoeker in overweging te nemen.

1.7. Op 21 december 2017 wordt verzoeker naar Wit-Rusland gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies)

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

3.2. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat verzoeker op 21 december 2017 naar Wit-Rusland werd gerepatrieerd. Dit gegeven wordt ter terechtzitting niet betwist door de raadvrouw van verzoeker.

Vervolgens werd gevraagd of verzoeker nog een belang heeft bij de beslechting van het beroep, nu het bestreden bevel en de terugleiding werden uitgevoerd en verzoeker dus geen voordeel meer kan halen uit het door hem ingestelde beroep.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

De raadvrouw van verzoeker verklaart ter terechtzitting zich op dit punt te willen gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet duidt dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing nog een concreet voordeel kan opleveren en dat hij derhalve niet aantoonde dat hij nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is bijgevolg onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies)

4.1. Verzoeker voert ten aanzien van het inreisverbod de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Zo wordt niet onderzocht of het voor verzoeker veilig is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Ook verwijst de bestreden beslissing naar zijn asielaanvraag om te stellen dat hij niet in gevaar zou zijn. Dat dit niet recent, zorgvuldig en individueel onderzocht wordt. Dat het dan ook zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig is en dit dossier niet afdoende heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .2

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

De motivering van verwerende partij is duidelijk niet voldoende om te stellen dat art. 3 van het EVRM niet zou geschonden worden bij terugkeer.

De bestreden beslissing verwijst louter en alleen naar de negatieve asielprocedures van verzoeker, doch dient verwerende partij zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken daar het CGVS niet oordeelt over art. 3 van het EVRM en men dient dit te doen op het moment van de beslissing en dus op basis van een recent en actueel onderzoek zijn beslissing te baseren..

De beslissingen van het Commissariaat-Generaal worden gemotiveerd als volgt (vb. OV6465722 - CG0914947Z):

"... Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Verwerende partij dient art. 3 van het EVRM wel degelijk te onderzoeken en kan niet verdergaan op de negatieve beslissing, die werd genomen door het Commissariaat Generaal.

Dienst Vreemdelingenzaken was van dit alles dus op de hoogte en heeft in het dossier geen belangenafweging gemaakt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tenslotte houdt dit ook een schending in van de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een inreisverbod werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen

die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en dient terug te keren naar een land dat voor hem onveilig is, alsook Europa niet meer te betreden tot het inreisverbod verstreken is. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887). Aan verzoeker wordt in casu een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het inreisverbod te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een inreisverbod te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. "

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Verzoeker diende inderdaad meerdere asielaanvragen in en deze werden allen negatief afgesloten. Doch kan men niet stellen dat artikel 3 EVRM hiermee niet geschonden is.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing:

"Betrokkenes drie asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. "

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker gevoerd! Er wordt verwezen naar de motieven gebruikt in zijn asielaanvraag en men dient dus zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en niet, uitsluitend op basis van de motieven waarmee zijn oude asielprocedure werd afgewezen, hem nu een inreisverbod van 3 jaar op te leggen ter kennis te brengen. Een recent en grondig onderzoek dringt zich op.

De beslissingen van het Commissariaat-Generaal worden gemotiveerd als volgt (vb. OV6465722 - CG0914947Z):

"... Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Verwerende partij dient art. 3 van het EVRM wel degelijk te onderzoeken en kan niet verdergaan op de negatieve beslissing, die werd genomen door het Commissariaat Generaal. Verwerende partij motiveert dus eigenlijk dat gezien verzoeker geen asiel bekwam, hij geen gevaar loopt en dus kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen niet betreden.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van het art. 3 van het EVRM

Een terugkeer naar Wit-Rusland zal een schending van art. 3 van het EVRM inhouden.

Er is wel degelijk een ernstig risico voor zijn leven als hij dient terug te keren.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Zo heeft hij alles en iedereen achtergelaten toen hij destijds naar België kwam. Hij heeft in zijn land van herkomst niets of niemand meer die voor hem kan zorgen of waar hij een eventueel onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing:

"Betrokkenes drie asielaanvragen (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. "

*Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker gevoerd!
Er wordt verwezen naar de motieven gebruikt in zijn asielaanvraag en men dient dus zelf de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en niet, uitsluitend op basis van de motieven waarmee zijn oude asielpcedure werd afgewezen, hem nu een inreisverbod ter kennis te brengen. Een recent en grondig onderzoek dringt zich op.*

De beslissingen van het Commissariaat-Generaal worden gemotiveerd als volgt (vb. OV6465722 - CG0914947Z):

"... Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

Verwerende partij dient art. 3 van het EVRM wel degelijk te onderzoeken en kan niet verdergaan op de negatieve beslissing, die werd genomen door het Commissariaat Generaal. Verwerende partij motiveert dus eigenlijk dat gezien verzoeker geen asiel bekwam, hij geen gevaar loopt en dus kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

*Het CGVS oordeelt niet over art. 3 van het EVRM in een asielaanvraag. Zij gaan na of verzoeker het statuut van asielzoeker of het statuut van subsidiair beschermde kan bekomen.
Dit dient apart onderzocht te worden.*

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht.

*Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.
Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).*

Dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag dat hij niet kan terugkeren omwille van problemen in zijn land van herkomst, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

*Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke of vernederende behandeling indien hij dient terug te keren, zeker aangezien hij nergens terecht kan in zijn land van herkomst.
Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.*

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

*Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.*

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet wordt onderzocht bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte -periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. "

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3. Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij verplicht is een inreisverbod op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” of “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

4.4. In casu wordt een inreisverbod opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Daarbij wordt geduid dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 29 juni 2016. De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief op zich niet betwist. De enkele vaststelling dat verzoeker geen gevolg gaf aan eerder bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat om op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen.

4.5. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod

verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In casu wordt de duur van het inreisverbod op drie jaar bepaald, omwille van de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven en omdat niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van minder dan drie jaar. De verwerende partij wijst op het belang van de immigratiecontrole en acht een duur van drie jaar proportioneel in de voorliggende omstandigheden. Er wordt hierbij verwezen naar de drie asielaanvragen en de drie humanitaire verblijfsaanvragen, ingediend door verzoeker, die negatief werden afgesloten. Zij stelt verder vast dat verzoeker geen gebruik maakte van de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat hij verder illegaal op het grondgebied verbleef en daardoor de verblijfsreglementering, een instrument van handhaving van 's lands openbare orde, niet respecteert. Ten slotte wijst de verwerende partij erop dat de loutere omstandigheid dat verzoeker de afgelopen 7 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft uitgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM geeft.

De motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom volgens de verwerende partij geen specifieke omstandigheden in het voordeel van verzoeker spelen die een kortere duur dan drie jaar van het inreisverbod rechtvaardigen, en bijgevolg evenmin humanitaire redenen die haar ertoe kunnen brengen geen inreisverbod op te leggen. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden, zoals zijn privéleven, en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen.

4.6. Verzoeker stelt evenwel dat de motivering van het inreisverbod onzorgvuldig en niet afdoende is, omdat geen rekening werd gehouden met het geheel van de elementen. Hij concretiseert dat niet wordt onderzocht of het voor hem veilig is om terug te keren naar zijn land van herkomst alsook dat er geen recent en actueel onderzoek is naar artikel 3 van het EVRM.

4.7. Het risico dat verzoeker, die het steevast heeft over een terugkeer naar het land van herkomst, inroept in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met zijn verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak waarnaar hij verwijst heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden maar met verwijderingen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) van 13 november 2017. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet relevant ten aanzien van het met deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast noch een terugkeer, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). In die optiek moet het deel van de motivering van het inreisverbod dat stelt dat *“een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt”* als overtollig worden aangemerkt. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat daar in casu anders over moet worden gedacht.

Verzoekers argument dat de opgegeven redenen niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt slechts uitgelegd in het licht van artikel 3 van het EVRM, zonder meer. Uit wat voorafgaat blijkt dat een dergelijk betoog niet dienstig is in het kader van een inreisverbod en dat het onderdeel van het motief daarover overtollig is.

De schending van artikel 3 van het EVRM werd bovendien wél reeds beoordeeld in het licht van de voormelde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding (bijlage 13septies) die op dezelfde dag als het inreisverbod (bijlage 13sexies) jegens verzoeker werd getroffen. Dit bevel met terugleiding heeft inmiddels volledige uitvoering heeft gekregen door verzoekers repatriëring naar Wit-Rusland op 21 december 2017. Het betoog inzake een schending van artikel 3 van het EVRM werd grondig onderzocht door de Raad op het moment van verwijdering in het kader van de in punt 1.3 vermelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de voormelde bijlage 13septies. Uit het daaropvolgend arrest nr. 195 285 van 21

november 2017 blijkt dat dit betoog niet werd weerhouden. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker op 23 november 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming indiende en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 november 2017 weigerde dit verzoek in overweging te nemen. Verzoeker heeft hiertegen geen beroep ingediend bij de Raad.

Ten slotte brengt verzoeker geen concrete gegevens bij waaruit blijkt hij, na zijn repatriëring naar Wit-Rusland in december 2017, aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM werd onderworpen. Er worden heden geen elementen aangereikt die erop wijzen dat de vrees om bij terugkeer naar Wit-Rusland te worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, zoals geuit door verzoeker, zich daadwerkelijk heeft gerealiseerd.

4.8. De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat in casu de keuze voor een inreisverbod van drie jaar op afdoende wijze is gemotiveerd. Er blijkt niet dat werd nagelaten rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak. Verzoeker toont niet aan om welke reden de besproken motieven niet zouden volstaan om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van formele motiveringsplicht is niet aangetoond

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is opgelegd op grond van onjuiste gegevens of een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Evenmin wordt aangetoond dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd in strijd met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden acht, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelig beslissing te nemen.

Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van drie jaar. Zo niet komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretische discussie omtrent de hoorplicht bij het opleggen van een inreisverbod, terwijl hij nergens aangeeft welke concrete informatie hij aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die een invloed kon hebben op het opleggen van het inreisverbod of op de duur ervan.

De Raad verwijst naar wat wordt besproken in punt 4.5. In de gegeven omstandigheden, gelet op de feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoeker, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. In zoverre verzoeker de voorgehouden schending van de hoorplicht wederom slechts uitlegt in het licht van artikel 3 van het EVRM, zonder meer, herinnert de Raad eraan dat een dergelijk betoog niet dienstig is in het kader van een inreisverbod.

4.10. Het middel, gericht tegen het bestreden inreisverbod, is niet gegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES